

La pastoral de la CET

MONS. JAUME PUJOL, Arquebisbe Metropolità de Tarragona i Primat.

El passat mes de setembre, el papa Benet XVI deia aquestes paraules a un nombrós grup de bisbes acabats de nomenar: «El bisbe, com vosaltres bé sabeu, no és un home sol, sinó que es troba dintre del *corpus episcoporum* que va des de les arrels apostòliques fins als nostres dies, unint-se a Jesús, “pastor i bisbe de les nostres ànimes”.»¹

Una important forma de fer visible la unitat del *corpus episcoporum* a les Esglésies amb seu a Catalunya, i especialment a partir del concili Vaticà II, ha estat l’anomenada Conferència Episcopal Tarraconense (CET), que agrupa els bisbes residencials i auxiliars de les actuals deu diòcesis de les províncies eclesiàstiques de Tarragona i Barcelona, que antigament formaven part d’una mateixa província eclesiàstica, la Tarraconense, la que, significativament, ha portat a terme més concilis provincials en tota la història de l’Església.

Els bisbes sabem bé que Crist ens demana una col·legialitat afectiva entre nosaltres, però sabem també que, com ens ho recorda la *Pastores gregis*,² cal una col·legialitat efectiva. Penso que el treball conjunt de

l’episcopat català a la CET és la conseqüència d’ambdues col·legialitats —afectiva i efectiva—, que ha permès que durant tots aquests anys poguéssim treballar i actuar de manera col·legial «al servei del nostre poble».

En els primers sis articles d’aquest número de *Quaderns de Pastoral* es pot llegir la història remota i propera de la vida de l’Església a casa nostra, la justificació doctrinal, jurídica i pastoral de la CET, així com el treball fet en les cent noranta-nou reunions realitzades en les quals s’han pres decisions importants que afectaven el conjunt de les diòcesis, i els documents que des de l’any 1969 l’episcopat amb seu a Catalunya ha publicat conjuntament.

En el missatge del concili provincial Tarraconense de 1995, proclamat a la Catedral de Tarragona el dia de Pentecosta d’aquell mateix any, els bisbes deien en relació amb aquest tema: «Les nostres diòcesis, amb la riquesa de les seves tradicions i amb els trets específics que els donen fesomia pròpia, constitueixen, tanmateix, una unitat pastoral. Ens hem sentit especialment moguts, en aquest Concili, a un treball cada dia

---

1. Benet XVI, discurs als bisbes, 15 de setembre de 2011.

2. *Pastores gregis*, 8.

més agermanat i més ben coordinat per a l'edificació de l'Església a Catalunya. Partim, en aquest sentit, de la realitat de la Conferència Episcopal Tarraconense que, al llarg de vint-i-cinc anys, ha creat comunió i ha promogut amb eficàcia una veritable pastoral de conjunt.»³ Actualment, la CET està a l'espera de l'aprovació, per part de la Santa Seu, de la regió eclesiàstica Tarraconense, que donarà personalitat jurídica conjunta a les deu diòcesis catalanes, en compliment d'allò que es demanava en la resolució n. 142 del concili provincial de 1995.

Fruit del treball pastoral dels bisbes de la CET i dels seus col·laboradors a les diòcesis, avui tenim una colla d'organismes, comissions i secretariats que treballen, amb més o menys intensitat, en tots els àmbits de l'acció pastoral conjunta.

De tots i cadascun d'aquests serveis i organismes podreu llegir-ne, en la segona part d'aquest número, una presentació sumària feta per preveres, religiosos, laics i laiques de les deu diòcesis que actualment tenen, o han tingut en el passat, alguna responsabilitat en aquest treball interdiocesà.

Llegint-los, hom s'adona que a les nostres diòcesis fa molt de temps que es treballa en comunió, amb seriositat i responsabilitat, sota l'impuls de l'Esperit Sant, i tenint molt presents els ensenyaments del concili Vaticà II, així com també la seva *re-*

ceptio que es va fer a les nostres Esglésies amb la «joiosa experiència eclesial» del concili provincial Tarraconense de 1995.

De cara al futur, em plau recordar que en la carta pastoral «Al servei del nostre poble» els bisbes exhortem a viure i practicar l'evangeli de l'esperança. Ho fem tenint present que aquest era el desig del beat Joan Pau II manifestat en la seva exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Europa*. Ho fem perquè creiem que en els nostres temps, plens de reptes de futur, enmig de signes de preocupació i signes d'esperança, cal posar «l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. És l'alegria del nostre cor i confiem en el seu sant nom» (Sl 33,20-21).

Penso que el nostre treball interdiocesà en aquests propers anys, tot mantenint allò de bo que s'ha fet fins ara, haurà de tenir ben present el gran repte que es planteja a l'Església que pelegrina a Catalunya: la primacia de l'acció evangelitzadora. Ens ho deia Benet XVI a la Sagrada Família: «Aquesta és la gran tasca: mostrar a tothom que Déu és Déu de pau i no de violència, de llibertat i no de coacció, de concòrdia i no de discòrdia.»⁴ Em pregunto què podrà aportar l'Església a Catalunya en aquest segle XXI que hem iniciat, i la resposta la trobo en les paraules que Benet XVI pronunciava en forma de pregària a la Sagrada Família: «Demano a Déu que en aquesta ter-

3. Missatge del concili provincial Tarraconense de 1995.

4. Benet XVI, Homilia en la consagració de la Sagrada Família de Barcelona.

ra catalana es multipliquin i consolidin nous testimonis de santedat, que prestin al món el gran servei que l'Església pot oferir i ha d'oferir a la humanitat: ser icona de la bellesa divina, flama ardent de caritat, camí perquè el món cregui en aquell que Déu ha enviat.»⁵

Aquest noble objectiu demana per part de tots, començant pels qui hem estat constituïts pastors de les Esglésies que peregrinen a casa nostra, un renovat esforç de comunió eclesial, que ens porti a intensificar la formació d'un laïcat preparat i compromès; el desvetllament d'una pastoral vocacional que impregni tots els àmbits eclesials; una vertadera opció pels pobres, els malalts i aquells que més pateixen les conseqüències de la crisi econòmica i de la manca de treball; una veritable dedicació a l'ensenyament i a la formació de les noves generacions; una aposta decidida per la defensa de la família i de la vida humana; una mirada missio-

nera a tota l'Església Catòlica «estesa d'orient fins a occident»⁶... I tot això, tenint present allò que l'Apòstol del nostre poble deia a la Carta als romans: «També nosaltres, que som molts, units a Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres» (Rm 12,5)

Les paraules que el papa Benet XVI adreçava als joves en la Jornada Mundial de la Joventut penso que són vàlides per a tothom: «D'aquesta amistat amb Jesús naixerà també l'impuls que porta a donar testimoni de la fe en els ambients més diversos, fins i tot allí on hi ha rebutg o indiferència. No es pot trobar Crist i no fer-lo conèixer als altres. Per tant, no us guardeu Crist per a vosaltres mateixos. Comuniqueu als altres l'alegria de la vostra fe.»⁷

Tant de bo que, entre tots, sota l'impuls de l'Esperit Sant, puguem caminar cap a aquest sant objectiu.

---

5. *Idem*.

6. Actes del Martiri de Sant Fructuós de Tarragona.

7. Benet XVI, Homilia a Cuatro Vientos JMJ 2011.